

Arrest

nr. 94 663 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 2 juli 2009 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 24 februari 2011 een asielaanvraag in.

Op 4 juli 2011 nam de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 20 oktober 2011, bij arrest nr. 68 843 wordt verworpen.

Op 7 november 2011 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 9 januari 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet). Verzoekster diende dezelfde aanvraag nog een tweede keer in op 4 mei 2012.

Op 9 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 juli 2012. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…) Redenen:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor op naam van S.N. (...) uitgereikt op 25.10.96 en geldig tot 25.10.06.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van haar aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11). (...)”

Tevens werd aan verzoekster op 26 juli 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 22 augustus 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij licht haar middel als volgt toe:

“Overwegende dat verzoekster overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 een regularisatieverzoek indiende strekkende tot het in regel stellen van haar precaire administratieve verblijfstoestand op medische gronden;

Overwegende dat bij de beoordeling van de ontvankelijkheid de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en deze van artikel 9ter van dezelfde wet voornoemd op gelijke wijze dient te geschieden zoals dit de wil was van de wetgever waarover infra meer;

Overwegende dat ten onrechte de verwerende partij het regularisatieverzoek heeft afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat het gevoegde paspoort van vertoogster vervallen was;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:"

(...)

Overwegende dat de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van de vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 1980 de dato 21 juni 20 07 stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen stelt dat:

(...)

Overwegende dat nergens de wetgever ooit heeft aangegeven dat het gebruikte document nog geldig moet zijn wel integendeel slechts aangeeft dat de identiteit van de verzoekende partij onomstotelijk dient te worden aangetoond;

Overwegende dat uiteraard een geldig paspoort ideaal zou zijn maar de wetgever heeft geoordeeld dat behoudens contra-indicaties in het administratief dossier eveneens een vervallen exemplaar op voldoende wijze de identiteit van de verzoekende partij kan aantonen;

Overwegende dat bovendien bij de beoordeling van de stukken de verwerende partij dient rekening te houden met het ganse administratieve dossier zo ook het asioldossier van vertoogster die zich op 24 februari 2011 vluchteling verklaarde in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken en haar dossier overgemaakt zag op 3 maart 2011 aan de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die uiteindelijk haar asiolverzoek afwees en de erkenning weigerde van de hoedanigheid van vluchteling bij beslissing van 4 juli 2012 en waaruit ten volle moge blijken dat de gebruikte identiteit in de asielprocedure identiek is aan deze in de regularisatieprocedure;

Overwegende dat de actuele identiteit voor de FOD Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken, vervolgens de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nooit werd in twijfel getrokken zodat het thans ook niet past dat de Staatssecretaris op basis van een vervallen stuk deze identiteit in twijfel zou trekken;

Overwegende dat bij het vaststellen van de actuele identiteit van een verzoekster overeenkomstig artikel 9bis en 9ter dezelfde criteria van toepassing moeten zijn, het ene artikel niet strenger kan worden geïnterpreteerd dan het andere zoals supra ten volle werd aangetoond niet alleen de letterlijke weerslag van de wet maar ook de parlementaire werkzaamheden en de omzendbrieven;

Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat het regularisatieverzoek van vertoogster moet worden onontvankelijk verklaard omdat de actuele nationaliteit niet kan worden afgeleid uit een geldige kopij van het internationaal paspoort;

Overwegende dat de verwerende partij middels beslissing van 9 mei 2012 het verzoek ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet ontvankelijk verklaarde omdat geen geldige kopij van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch een kopij van de nationale identiteitskaart werd gevoegd, noch een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen bij de aanvraag zodat vertoogster haar actuele nationaliteit niet zou kunnen aantonen;

Overwegende dat in geval van toepassing van artikel 9ter zoals gewijzigd bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 vertoogster wel degelijk zijn identiteit naar genoegen van recht aanwijst op de in §2 voorziene wijze;

Overwegende dat de memorie van toelichting bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen blijkt dat een oud nationaal paspoort volstaat om de identiteit van de verzoekende partij afdoende aan te tonen;

Overwegende dat wat de toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 onmogelijk de wet strenger kan worden geïnterpreteerd dan voor de toepassing van artikel 9bis daar waar de expliciete wil van de wetgever er in bestaat louter te komen tot de vaststelling van de correcte actuele identiteit van de verzoekster door de betrokken administratie en is het opleggen van strengere voorwaarden voor ontvankelijkheid van regularisaties ex artikel 9ter dan voor artikel 9bis ongeoorloofd;

Dat bovendien de Wetgever nergens in de voorbereidende werken heeft aangegeven waarom er een verschil zou moeten bestaan in behandeling van dossiers ingediend overeenkomstig artikel 9bis en 9ter zodat een strengere ontvankelijkheidsvereiste voor artikel 9bis niet berust op objectieve criteria;

Overwegende derhalve dat naar genoegen van recht vertoogster haar actuele nationaliteit heeft aangetoond en het regularisatieverzoek ten onrechte werd afgewezen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat de beslissing dan ook werd genomen in strijd met artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bovendien in strijd werd genomen met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen en dient te worden vernietigd;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;”

2.2. Verweerder repliceert het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 9 mei 2012 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekster heeft geen bewijs van haar actuele nationaliteit geleverd, en legde dus geen sluitend bewijs van identiteit voor. Zij voegde een vervallen paspoort bij de aanvraag.

Het paspoort dat bij de aanvraag werd gevoegd is vervallen sinds 25 oktober 2006. Het document dateert dus van bijna zes jaar geleden.

Terecht werd in de beslissing opgemerkt dat nationaliteit onderhevig is aan wijziging. Vandaar dat de aanvrager bij het indienen van de regularisatieaanvraag een afdoend bewijs van de actuele nationaliteit moet kunnen geven. Zonder zekerheid van nationaliteit, kan niet worden nagegaan of de behandeling die nodig is, beschikbaar is in het thuisland. Dat is essentieel in een procedure in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat op die fundamentele overweging in de beslissing niet verder in. Zij trekt een parallel met de procedure op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, maar hier is het aspect nationaliteit niet van doorslaggevend belang. Minstens toont verzoekster dit niet aan. De procedures op basis van 9ter en 9 bis, en de voorwaarden die moeten vervuld worden, zijn per definitie verschillend.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.”

2.3. Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft verzoekster aan de aanvraag van 9 januari 2012 haar Armeens paspoort toegevoegd, dat tot en met 25 oktober 2006 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoekster niet aantoonst en aldus ook geen sluitend bewijs van de identiteit levert.

Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van

de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht op dat “zonder zekerheid van nationaliteit, niet (kan) worden nagegaan of de behandeling die nodig is, beschikbaar is in het thuisland” en dat dit essentieel is in een procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat “Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu dient verzoekster een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat, met name Armenië. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoekster zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoekster niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten. Zoals verzoekster terecht aangeeft in haar verzoekschrift heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar nationaliteit ook niet in twijfel getrokken. Net zoals bij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, is bij een aanvraag om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de nationaliteit van doorslaggevend belang, zodat verzoekster wel dienstig kan verwijzen naar het gegeven dat haar nationaliteit nooit in vraag werd gesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hierbij kan worden aangestipt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateert van na het verstrijken van de geldigheidsduur van het paspoort van verzoekster. Door de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekster op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het feit dat verweerder er in zijn nota op wijst dat het paspoort reeds zes jaar zou zijn vervallen doet hier geen afbreuk aan.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET